

Betydning, indtil 1914, da den ogsaa stod paa lidt over 100. I 1915, under Krigen, begynder en rivende Opgang, og denne fortsattes i 1916. Direktør Cold havde fra Begyndelsen af 1911 deltaget, skriver „Politiken“, i et ikke ringe Antal Konsortier, som under forskellige Navne og med vekslende Medlemsstab „gjorde“ i „Det forenede“ — „gjorde“ er det børstekniske Udtryk. Et af de Konsortier, hvori Direktør Cold havde deltaget, omfattede en Aktiepost paa 900 000 Kr. Det laa stille i 1913 og 1914, men realiserede i 1915 med en Gevinst for Direktør Cold personlig paa omtrent 100 000 Kr. Han var Deltager i et andet Konsortium, hvis Kapital var meget større, og da dette Konsortium afvikledes, ligeledes i Løbet af Aaret 1915, var Direktør Colds Fortjeneste omtrent $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Direktør Cold fortsatte denne Spekulation i sit eget Selskabs Aktier og købte i 1915 op. Omkring Nytaarstid 1915—16 stod Aktierne i „Det forenede“ i lidt over 200, men fra Februar begynder de at stige og overordentlig stærkt, med jævnlig og stærke Spring, under stærk Animering i „Berlingske Tidende“. Det er nu, da man kender Datoen den 16. Marts som den Dato, da Konsortiet Glückstadt og Cold realiserede den Aktiepost, der her er Tale om, overordentlig interessant at følge de gamle Numre af „Berlingske Tidende“ Dag for Dag, idet „Berlingske Tidende“s Børsmedarbejder stadig animerer Kursstigningen. Der er saa langt fra Tale om at dæmpe op for Jobberiet, at der netop er Tale om at stimulere Jobberiet. Jeg kunde godt citere „Berlingske Tidende“ fra alle disse Maaned, jeg har alle Dokumenterne her, men jeg vil ikke trætte den høje Forsamling dermed. Aktierne i „Det forenede“ stiger, og fra 15. til 16. Marts stiger de med ikke mindre end $10\frac{1}{2}$ Point. De er da naaet op til 270, og nu sælger Glückstadt og Cold. Det er desværre ikke blevet oplyst, hvor stor en Aktiepost der her er Tale om, og ikke heller, hvor stor Gevinsten har været. Den eneste Grund til, at Justitsministeren ikke vil udlevere Finansudvalget Dokumenterne i denne Sag, er efter min Mening den — der kan ikke være nogen anden —, at man ikke vil, at Offentligheden og særlig de ulykkelige Venstrelæsere og Venstrevælgere, som jo ikke aner noget som helst om hele denne Sag, og som er blevet holdt i systematisk Uvidenhed om den, skal faa noget at vide om, hvor store Beløb det drejer sig om. Anden Grund kan der ikke være til denne i dansk parlamentarisk Historie ganske enestaaende Nægtelse af en Begæring fra

Finansudvalget i en Sag, der vedrører en af Landets Ministre. Altsaa, den 16. Marts realiserer Glückstadt og Cold til en Kurs af 270. Fra det Øjeblik begynder „Berlingske Tidende“s Børsmedarbejder at dæmpe op for Jobberiet. Fra Januar—Februar til Marts har han stimuleret Jobberiet, nu begynder han at holde igen, nu gaar han i Baissen, nu er han meget betænkelig, for det, der sker efter 16. Marts, er, at Aktierne bliver ved at stige, og „Berlingske Tidende“s Børsmedarbejder raaber Varsko og Holdt og siger, at det kan ikke gaa an. Paa det Tidspunkt var Fragtskatten for her i Tinget, og det er ganske interessant at se, hvorledes den kommer til at paavirke Børsspekulationen. I første Halvdel af Marts næredes der i Rederkredse Frygt for, at denne Fragtskat skulde gaa igennem. Det ærede Medlem Hr. Neergaard havde ganske vist oprindelig modsat sig den, men da Betænkningen bliver afgivet i Begyndelsen af Marts, gaar Venstre med dertil, og alligevel stiger Aktierne. Det er for øvrigt ogsaa interessant at se, at selve Direktør Cold kæmper en yderst haard Kamp mod Fragtafgiften. Han henvender sig til Rigsdagen, til Folketingets Udvalg, og det er morsomt at se, hvordan den Mand, der nu indtager en af Venstre højt vurderet Plads i et overvejende agrarisk farvet Ministerium, den Mand, der nu sidder sammen med den højtærede Forsvarsminister Hr. Brorsen o.s.v. — hvordan denne Mand i Marts 1916 ser paa Forholdet mellem Landbrug og Søfart.

Han henvender sig til Rigsdagen og siger: „Skibsfarten er for største Delen og navnlig for Trampskibsfartens Vedkommende saare løst knyttet til Landet. Bortsalg af Skibe bringer den til at ophøre, og man skulde synes, at det maatte staa klart for enhver, at naar der i to hinanden saa nærliggende Lande — nemlig Danmark og Norge — bydes Skibsfarten saa højt forskellige Vilkaar, saa maa den uvilkaarligt drages til det Land, hvor Vilkaarene er bedst.“ Det er det gamle Ord om, at hvor der er bedst at være, der er Fædrelandet, det er efter Direktør Colds Mening Skibsfartens Parole. Han fortsætter: „Landbruget har hele Landets Areal til sin Disposition, og naar man tager et Land i Besiddelse paa den Maade, saa maa man ogsaa have andre Forpligtelser mod Landets Indbyggere, end man har, naar man som Skibsfarten saa godt som ikke lægger noget Beslag paa Fædrenes Jord, højt maaske nogle faa Tønder Land til Kontorer nede ved Stranden, hvor der ikke kan vokse noget.“ Jeg beder det ærede Medlem